

Inhoud

1. Eervolle vermelding 15
2. In het zadel 21
3. Lang niet gezien 37
4. Inversie voor beginners 53
5. Beveiligingscircus 65
6. Alleen Edgar 71
7. Edgar ontmoet zijn nieuwe vriendjes 84
8. Negenennegentig keer opdrukken en braambessenshampoo 93
9. Fodlryyr=pmxom 104
10. De lege oorfauteuil 108
11. De bleekselderij-oorlog 124
12. Edgar ontmoet Bebê Serio en maakt zijn entree
in de Blaffende Rat 133
13. Een korte stage toeten noch blazen 143
14. Geen spoor van verslaggever in terroristisch bolwerk 155
15. Spullen kopen kan elke sukkel 165
16. Een zweem van de oude boef zelf 173
17. Verstoppertje spelen met een Brits accent 180
18. Couscous en balaclava's 185
19. Saab-verhalen 200
20. Edgar verdient zijn brevet 207
21. Een doorn in het oog minder 216
22. Een kleinigheid voor de VSUL 225
23. Bedriegersyndroom 231
24. Eindelijk reuring in Barba 239
25. Portugal ontkent wijziging immigratiewet
onder druk van SOB 249

- 26. De droom van elke voormalige vetzak 256
 - 27. De hoerige huisvriend 269
 - 28. Barrington heeft gevoelens 282
 - 29. Zooi stelen van rotzooitrappers 288
 - 30. Steun aan het vredesproces 296
 - 31. De tandenfee geeft een interview 304
- 32. Beruchte internationale terrorist remt voor poes 315
- 33. Kleine Jack Lijkenist zat op een journalist 324
- 34. De tandenfee laat een grotere verrassing achter dan 25 cent 334
 - 35. Humberto bubbardiseren 342
- 36. De Blaffende Rat gebarringtoniseerd 353
- 37. De vloek van interessante tijden 365
- 38. Inversie voor gevorderden 373

Altavista *Epiloog* 389

Dankbetuiging 395

HOOFDSTUK 1

Eervolle vermelding

Steels glipte Edgar Kellogg zijn appartementencomplex aan West 89th Street binnen, waarbij hij zijn uiterste best deed om oogcontact met de conciërge te vermijden, want die kreeg wel elke maand een vast salaris. Zijn stappen waren doelgericht en afgemeten, zijn schouders opgetrokken. Hij kon met geen mogelijkheid de huur van de volgende maand betalen en keek angstig, alsof hij elk moment gearresteerd kon worden, naar het liftlampje dat op de twaalf bleef staan. Hij zou tot de bestedinglimiet van al zijn creditcards moeten gaan. Voorheen had hij altijd een enorme kick van deze plek gekregen. Nu hij zich de boel niet langer kon veroorloven, voelde het meer als een trap in zijn gezicht. Hij zou zijn laatste reserves moeten aanspreken en hij berekende somber dat elke dag in zijn weelderige appartement hem 90 dollar kostte. Het wachten op de cheque van 175 dollar van de *Amoco Traveler* voelde als het droog houden van een roeiboort met een pipet terwijl het ijzige, grauwe water door een gat ter grootte van een rubberlaars naar binnen gutste.

Op de achttiende verdieping keek hij om zich heen naar wat onder de chaos een stijlvol ingericht tweekamerappartement moest zijn, maar de schoonmaakservice was een van de eerste luxe bijkomstigheden geweest die waren geschrapt. Het was pas tien uur 's ochtends, maar desondanks keek Edgar al verlekkerd naar de zak tortillachips op de bar. Dat was een aspect van thuiswerken waarmee hij geen rekening had gehouden: de snaaidrang. Sinds een tijdje verdeelde hij zijn mentale energie evenredig tussen zijn nieuwe roeping (piekeren over geld, wat probleemloos de plaats innam van het daadwerkelijk verdienen) en zijn pogingen om zich niet vol te proppen. Jezus, hij begon op een oud wijf te lijken, nog even en hij zat alleen nog maar

aan het knäckebröd met kerstomaatjes (slechts vijftwintig calorieën!). Met een schok bedacht hij: Dit wordt niks. Al snel gevolgd door: Ik heb een vreselijke vergissing gemaakt. En omdat Edgar de dingen graag nog eens extra bij de naam noemde: Ik ben een achterlijke idioot.

Dit was niet echt de peptalk die in de boekjes werd gepropageerd in de aanloop naar een sollicitatiegesprek, waarvoor Edgar ter voorbereiding de lege bierblikjes weggooidde en de *National Record* erbij nam. Al uren van tevoren kon hij zich nauwelijks concentreren. Zijn blik bleef hangen bij willekeurige woordjes, zijn ogen vlogen over een artikel over terrorisme: tegenwoordig was het enige nieuws dat er geen nieuws over te melden viel. Iets lager op de bladzij: drie maanden geleden was er een verslaggever spoorloos verdwenen. De kern van het verhaal: hij was nog steeds zoek. Als het niet om een verslaggever was gegaan, zou het ‘verhaal’ de krant nooit hebben gehaald, en al helemaal niet de voorpagina. Als Edgar Kellogg de volgende dag verdween, was er weinig kans dat de *Record* dagelijks verslag zou doen van de laatste ontwikkelingen bij de zoektocht naar een bedrijfsjurist die zijn baan had opgezegd om te gaan ‘freelancen’, wat dat ook mocht inhouden. In het jargon van zijn nieuwe beroepsgroep stond ‘freelancen’ min of meer gelijk aan ‘zonder werk zitten’, en als hij de term tegen bekenden mompelde, reageerden die met een laatdunkend lachje.

Maar in plaats van het laatste nieuws door te nemen ging Edgar zoals altijd dwangmatig op zoek naar de column van Tobias Falconer. Gek genoeg las hij die nooit als hij hem eenmaal had gevonden. Dat was kenmerkend voor hem. Jaren achtereen was hij deze vaak ergerlijk oprechte krant met zijn kleine lettertype blijven doorspitten – een van de laatste puriteinse dagbladen die weigerde op kleurendruk over te gaan – puur en alleen om de stukjes van Falconer te zoeken, maar hij las ze maar zelden. Edgar had nooit geprobeerd te doorgronden welke angst hem daarvan weerhield.

Hij liet zich op het zachte, ribfluwelen bankstel vallen en gaf zich over aan de ruim voorhanden zijnde bespiegelingen over tien hectische jaren op Wall Street. Die hele periode had de naamregel ‘Toby

Falconer' Edgar een kick gegeven, afwisselend met iets van jaloezie of iets van spijt, verwarrend, maar ook verslavend. Deze kleine confrontaties bezorgden hem een prikkelend gevoel in zijn brein, maar het hele artikel lezen zou zijn alsof hij zijn vingers in het stopcontact stak. Waarom kocht hij de krant dan eigenlijk? Waarom volgde hij de carrière van een man die hij al twintig jaar niet meer had gesproken, een verrader en een man wiens achternaam alleen al hem ineen deed krimpen?

Maar het was moeilijk geweest om de glansrijke carrière van Falconer níét te volgen. Als buitenlands correspondent van eerst *U.S. News*, vervolgens *World Report* en daarna de *National Record* deed hij regelmatig verslag uit plaatsen als Beiroet, Belfast en Sarajevo. Hij had meermalen een prijs gekregen voor reportages over uiterst risikante of vergeten oorden, iets wat Edgar vervulde met een verwarrende combinatie van ergernis en trots. Klopt, Edgar had gekozen voor een vele malen lucratiever beroep. Maar tot zijn wanhoop had hij geleerd hoe weinig geld ertoe deed als je je elke ochtend naar een advocatenkantoor moest slepen dat je eigenlijk verachtte. 'Ruim gehonoreerd' was een adequate omschrijving, maar eigenlijk kon hij geen enkel bedrag bedenken dat voldeed als twaalf of dertien uur van elke werkdag je geen greintje voldoening schonk.

Toen Edgar een halfjaar geleden zijn 'veelbelovende' carrière als bedrijfsjurist eraan had gegeven (hoewel die belofte alleen maar meer van hetzelfde inhield) om een poging op het pad van de journalistiek te wagen, had hij zich gemakshalve maar niet afgevraagd in hoeverre hij bij deze impulsieve en financieel desastreuze actie werd beïnvloed door zijn hardloopmaatje van de universiteit – die altijd de interessantere vrienden, de knappere meisjes en de meer gewilde vakantiebaantjes in de wacht had weten te slepen – en als vanzelfsprekend een veel flitsender beroep had gevonden. Als Toby Falconer en Edgar Kellogg uiteindelijk allebei voor een carrière in de journalistiek kozen, zou die overeenkomst er wellicht op duiden dat het tweetal tijdens het voorbereidende jaar van Yardley meer gemeen had gehad dan Edgar als jonge knul ooit had durven vermoeden.

Fantaseer vrolijk verder. Het idee dat hij ook maar enige gelijkenis

vertoonde met de jonge Falconer was zo vergezocht dat het nergens op leek. Toby Falconer was een slag apart. Ongetwijfeld had elke middelbare school wel zo'n type, maar zelfs dat was te veel: vermoedelijk was Toby enig in zijn soort.

Een Falconer was iemand over wie anderen het altijd hadden. Zelfs als hij er niet bij was, stond hij in het middelpunt van de aandacht. Hij had sowieso wel vriendinnetjes, maar het ging erom dat hij altijd hét meisje kreeg. Welk oogverblindend stuk je ook voor ogen had tijdens je fantasieën onder de douche, ze zou altijd meteen als een blok voor onze held vallen. Natuurlijk zou er ook wat van zijn glans op jou afstralen, maar als je bevriend was met een Falconer, werd je tijdens afspraakjes toch vooral uitgehoord over zijn moeilijke jeugd. Een Falconer kon zich ongekende vrijheden permitteren, want zijn zonden werden nooit bestraft. De zonden van een Falconer werden niet eens als verderfelijk gezien, hooguit als ondeugend, onbezonnen of eigenlijk vooral als ontroerend, ze maakten deel uit van datgene wat hem tot die schalkse rekel maakte op wie we allemaal zo dol waren en die we altijd weer vergaven. Wie zou trouwens zijn ongenoege over zich willen afroepen door hem te verklikken? Hij deed alles met flair, niet alleen omdat hij op sociaal gebied zo handig was, maar omdat de definitie van flair in zijn omgeving gebaseerd was op dat wat de Falconer deed en hoe hij dat deed. Het was onmogelijk vast te stellen in hoeverre het magnetisme van een Falconer kon worden toegeschreven aan zijn fysieke schoonheid. Dat hij knap was, had vast geen kwaad gekund, maar als een Falconer op dat gebied een manco had – een grote neus of wenkbrauwen die naadloos in elkaar overliepen –, dan leidde dat manco gewoon tot een nieuw inzicht over het begrip schoonheid. Een Falconer stelde de norm, simpelweg door zijn aard kon hij niet als onaantrekkelijk worden gezien, een domme opmerking maken of iets onhandigs doen waarom anderen zouden moeten lachen, zij het hartelijk, samenzweerderig of kruiperig.

Tot dusver was Edgar de tegenhanger van de Falconer geweest, het symbiotische wezen zonder wie een Falconer niet kon bestaan. De veelbewonderde had een bewonderaar nodig, en Edgar had tot zijn grote ergernis die rol regelmatig met graagte op zich genomen. Hoe-

wel hij veel liever de Grote Man van de Campus was geweest als die positie beschikbaar was geweest, zat hij voortdurend gevangen tussen twee vuren: door zijn verlangen om zelf bewonderd te worden, was hij genoodzaakt om mensen te bewonderen die bewonderenswaardig waren. Waardoor hij zich gedwongen zag de rol van meeloper op zich te nemen.

Tot op heden was wrede, gedisciplineerde desillusie het enige wapen geweest dat de tirannie van een Falconer omver had kunnen werpen. Een enkele keer bleek een Falconer een bedrieger. Kijk eens aan, als je hem goed in de gaten hield, kon je hem erop betrappen dat hij reuze onhandig kon zijn. Uiteindelijk bleek het alleszins mogelijk om op niet vleierende wijze om zijn zwakheden te lachen. Dat inzicht was in eerste instantie pijnlijk, maar wel een opluchting, en al met al zou hij eenzaam, maar wel vrij achterblijven. Maar de aanbedene een paar treetjes van zijn voetstuk af halen was een verwarrende en zelfs deprimerende ervaring, waardoor hij zijn scherpste afwijzingen bewaarde voor de mensen die bij hem het hoogst in aanzien hadden gestaan.

Edgars gedrag in het openbaar – bruusk, ruw, verveeld en onaantastbaar – stond in schrill contrast met zijn stiekeme zwakheid om zich te laten meeslepen door andere Falconers, en hij maakte zich er in stilte zorgen om dat het enige doel van zijn ruwe bolster was om een binnenkant vol slijm te verhullen. Hij vond het vreselijk zichzelf in de rol van ondergeschikt maatje te zien. Hij schaamde zich bijna net zo erg voor zijn slaafse kruiperigheid voor wat voor idool dan ook als hij zich ooit had geschaamd voor zijn zwaarlijvigheid. Vandaar dat Edgar zich op zevenendertigjarige leeftijd onder andere, en vooral, had voorgenomen om nooit meer toe te geven aan de verlokkingen van wat voor Falconer dan ook.

Gedreven door die vastberadenheid had Edgar Kellogg een halfjaar eerder de deur van Lee & Thole achter zich dichtgetrokken, vastbesloten om die Burberry-mantel van overbetaald sulletje van zich af te werpen. Nu zou hij zich eindelijk de mantel aanmeten van de normbepalende trendsetter, een cultureel icoon. Vervuld van diezelfde vastberadenheid ging Edgar op weg naar zijn sollicitatiegesprek

om vier uur bij de *National Record*. Hij had er genoeg van om De Meeloper te zijn. Hij wilde De Man zijn.

HOOFDSTUK 2

In het zadel

‘Win, ben jij dat? Met Guy Wallasek van de *Record*. Ik weet dat het drie maanden geleden is, dus het is meer een formaliteit, ik ben de moederkloekfase allang voorbij. Maar Saddler heeft zich nog steeds niet verwaardigd om zijn gezicht in Barba te laten zien, toch? Hier? Daar heeft hij intussen het lef niet meer voor. Sorry, dat is niet waar. Wat Saddler mist aan beschaving, maakt hij meer dan goed met bravoure.’ De dikke hoofdredacteur hield zijn hand over het mondstuk van de telefoon en fluisterde tegen zijn afspraak van vier uur: ‘Ik ben zo klaar.’

Edgar knikte en keek naar de ingelijste Pulitzerprijzen, veinzend dat hij onder de indruk was. Toen hij daarop was uitgekeken, pakte hij van een bijzettafeltje een rechthoekige onderzetter, die bedrukt was met een verkleinde voorpagina van de *National Record*. RODE LEGER WERPT REGERING GORBATSJOV OMVER. Het onderschrift begon met een B, maar de rest was te klein om te kunnen lezen. Hij zou met een willen ruilen met die verslaggever. Met een cassetterecorder achter tanks aanrennen was honderd keer beter dan er weer een prospectus voor een offerte uitdraaien. Het raam achter Wallasek bood een weinig inspirerend uitzicht op een groene, glazen muur. Nog even en Edgar zou zonder aandachtspunten zitten. Hij weerhield de aandrang om zich te verdiepen in de *National Record* van die dag, dat zou een indicatie zijn dat hij hem nog niet had gelezen.

De bureaustoel van Wallasek kraakte toen hij achteroverleunde. ‘Ik zou hem dolgraag een schop onder...’ De forse man giechelde. ‘Ja, ik hou mezelf voor de gek. Waarschijnlijk zou ik braaf vragen of hij een kopje thee wilde. Ik ben tenslotte zijn baas maar, toch? Ik? Ik ging er in eerste instantie van uit dat het een stunt was. De zoveelste. Maar

wat zou Saddler met nog meer aandacht moeten? In weckpotjes bewaren? En dat schiereiland van jullie is zo'n krankzinnigengesticht...'

Edgars gezicht voelde verkrampd door het tien minuten lang aannemen van een onnatuurlijke, vriendelijke ik-heb-totaal-geen-haast-uitdrukking. Wallasek had dat telefoontje ook ruim voor hun afspraak kunnen plegen. Hij hoefde het ook niet uit machtsvertoon te doen. Edgar was bereid om in zijn onderbroek de chachacha te dansen als hij in ruil daarvoor op de buitenlandredactie van Wallasek mocht werken.

De hoofdredacteur lachte luid, waarbij hij even een blik op Edgar wierp om te zorgen dat die zich buitengesloten voelde. 'Als je Barrington spreekt,' ging Wallasek verder, 'vraag hem dan of hij, als hij weer eens op vakantie gaat, misschien een kaartje kan sturen. We hebben mazzel dat het hele verhaal naar de achtergrond is verdwenen. De SOB heeft sinds de verdwijning van Saddler zelfs geen rotje meer afgestoken.

Onvoorstelbaar, hè? Iedereen loopt uit bewondering kwijlend als een overvolle kwispedor achter de smeerlap aan. Of ze zijn razend op hem. Maar bezorgdheid is iets nieuws. Waarschijnlijk vanwege de vele champagneglazen die in zijn afwezigheid voor hem zijn geheven, denk je ook niet? Cer-ve-ja de puka pera?' zei Wallasek, de woordjes moeizaam uitsprekend. 'Klinkt weerzinwekkend. Ik dank Onze-Lieve-Heer op mijn blote knietjes voor jullie dappere buitenlandse correspondenten en alle offers die jullie brengen om de nieuwsgierigheid van de mensheid te bevredigen. Sarcastisch? *Moi?*' Gnuif, gnuif. 'Ja, ze maken geen wraakgodinnen meer zoals vroeger, Win. Ciao.'

Edgar vreesde dat zijn aimabele glimlach intussen was overgegaan in een krampachtige grimas. Zijn vriendin Angela mopperde altijd dat hij er zo ineengezakt bij kon zitten, en zijn kloeke ik-ben-precies-de-man-die-u-zoekt-houding deed pijn aan zijn rug. Wallasek rommelde intussen tussen paperassen op een bureau dat de nachtmerrie van elke sollicitant was: slordige stapels vol vetvlekken die minstens twee presidentsverkiezingen terug reikten. Bij Lee & Thole zou zo'n bureau nimmer getolereerd worden.

'Aha!' zei Wallasek met een zucht toen hij Edgars knipsels en cv

had gevonden. De documentenmap was verdwenen, de fotokopieën waren een warboel. Uit Wallaseks onbegrijpende blik bleek dat hij geen alinea van Edgars artikelen had gelezen. De volgende keer zou hij niet de moeite nemen om kleurenkopieën te maken, het zag er wel gelikt uit, maar ze kostten wel een dollar per pagina. Edgar kon wel door de grond zakken. Misschien stuurden doorgewinterde sollicitanten wel nooit kleurenkopieën. De felgekleurde kaders kwamen ineens overdreven op hem over. Edgar zat er niet mee dat hij vaak werd gezien als een betweter – grof, arrogant en eigenzinnig – maar het idee dat hij werd gezien als een groentje was vernederend.

Hij liet zijn schouders zakken.

‘Meneer... Kellogg!’ riep Wallasek met dezelfde verbazing die hij had getoond toen hij opkeek en tot de ontdekking was gekomen dat er al een kwartier een onbekende in zijn kantoor zat. ‘Kon u het een beetje makkelijk vinden?’

‘Het Equitable Building is niet bepaald een broodtrommeltje.’ Edgar had de pest aan de gekunstelde prietpraat die voorafging aan een sollicitatiegesprek, met als ondertoon ‘ontspan een beetje, we zijn nog niet begonnen’, terwijl het loze gebabbel feitelijk ook een test was die hij moest doorstaan. Hij moest zich ervan weerhouden om niet even snel door te spoelen: ja het was een hete zomer geweest, is die beeldschone dame op die foto op uw bureau uw echtgenote, u hoeft niet te vragen waar ik woon, dat staat in mijn gegevens en nee, ik hoef geen koffie.

‘Wilt u misschien...?’

‘Nee, dank u.’ Om sneller ter zake te kunnen komen wierp Edgar even een vlugge blik op zijn protserige, vergulde duikhorloge. In de context van Edgars huidige gemiddelde inkomen van 300 dollar per maand draaiden de wijzers op de overbodige wijzerplaten rond in een duizelingwekkende luxe die hij tot dit voorjaar als vanzelfsprekend had aangenomen.

‘De op een na beste van uw jaar,’ mompelde Wallasek terwijl hij het cv doornam. ‘Vicevoorzitter... eervolle vermelding... spreker... tweede prijs... vicebestuurder... Tjonge, wat bent u een hoop dingen net níét geworden.’

‘Ik ben gewoon een van die eeuwige tweedes.’ Om iets van de scherpte van zijn toon af te schaven vervolgde Edgar vriendelijker: ‘Wij doen altijd extra ons best.’

Wallasek draaide een nagelknippertje open en begon met het uiteinde in zijn oor te wroeten. ‘Een recensie voor *Newsday*,’ zei hij peinzend, de kopieën uitspreidend. ‘De *Village Voice*... Dat is nu een gratis krantje, toch?’

‘Ja, meneer,’ zei Edgar ijsig.

‘De *Washington Times*... Die Moonie-krant.’

Sinds het begin van de jaren tachtig was de *Washington Times* in handen van een dikke Koreaanse evangelist. ‘De redactie heeft nog volledig de vrije hand aangaande de inhoud.’

‘Dat zeggen ze in elk geval. Maar het is niet de *Washington Post*, hè?’

‘Zeker weten,’ beaamde Edgar, zijn kaken op elkaar klemmend. ‘Het is niet de *Washington Post*.’

‘*Columbia Alumni Magazine*, *Amtrak Express*.’ Wallasek inspecteerde het uiteinde van zijn nagelknippertje, verwijderde een geel propje en wijdde zich weer aan Edgars prille journalistieke prestaties, die bij Wallasek geen van alle de fascinatie leken op te wekken van de viezigheid uit zijn oor.

‘En de *New Republic*,’ voegde Edgar eraan toe.

‘Voor de rest gaat het vooral over juridische zaken. Wat weet u van de *National Record*?’

‘Ik lees hem regelmatig,’ loog Edgar. Als hij de bijdrage van Falconer had gevonden, verdween de krant meestal bij het oud papier, want het sportkatern was waardeloos. ‘Ik vind dat de *Record* in een leemte voorziet. Het zou schandalig zijn als *USA Today* de enige landelijke krant was die dit land rijk is.’

Wallasek keek nog steeds verwachtingsvol, kennelijk had Edgar het er nog niet dik genoeg op gelegd. ‘De *Record* gaat ook uit van het wereldleiderschap van Amerika sinds het eind van de Koude Oorlog. Jullie internationale berichtgeving is minstens even degelijk als die van *The New York Times*. Door ervan uit te gaan dat de lezers willen weten wat er in de rest van de wereld gebeurt, nemen jullie je abonnees tenminste serieus.’ Edgar moest ophouden, zijn pleidooi begon

net zo onwaarachtig enthousiast te klinken als een reclame voor inlegkruisjes.

‘Natuurlijk nemen we onze lezers niet serieus,’ wuifde Wallasek Edgars verhaal terzijde. ‘Met de internationale berichtgeving kunnen ze hun eigen ijdelheid opkrikken. Maar een handjevol mensen leest het ook. Met één uitzondering: als een van onze doorsnee-Amerikaanse staatsburgers met de *Record* onder zijn arm in een 747 stapt en zo’n kleine buitenlandse hufter het ding opblaast. Dat zijn de artikelen die worden gelezen, m’n beste. Van de eerste tot de laatste letter.’

Edgar vond niets saaier dan tirades tegen terroristen. Het onderwerp leidde altijd tot overdreven moralistisch gezwets, want geen zinnig mens kon staande houden dat het neerknallen van twee jonge knullen die in april in een winkelcentrum in Washington een vuilnisbak hadden opgeblazen, ook maar iets weg had van een politieke stellingname. Vermoedelijk werd er nu van Edgar verwacht dat hij met gebalde vuisten hartgrondig zijn instemming betuigde met een veroordeling van die Soldatsies Oezjatsies of hoe die achterlijke stumpers zich ook noemden, standvastig solidair met zijn mede-Amerikanen die ‘nimmer zouden toegeven aan terrorisme’. Of misschien moest hij luchtigjes zijn verbazing uiten over het feit dat de FBI zelfs niet een van de smeerlappen levend te pakken had weten te krijgen om aan te geven dat hij volledig op de hoogte was van het verhaal. Maar dit sollicitatiegesprek verliep allerm minst naar wens, zijn sollicitatie was hoe dan ook al een gok geweest en Edgar deed er het zwijgen toe.

‘Weet u hoe de *Record* erin is geslaagd om in zo’n korte tijd zo’n reputatie als kwaliteitskrant op te bouwen?’

‘Scherpzinnige artikelen, een duidelijke visie...’

‘Gelul,’ onderbrak Wallasek hem. ‘Door beter te betalen dan welke andere krant dan ook.’

Edgar moest onwillekeurig glimlachen. ‘Ik weet het.’

‘Waar ik heen wil, is... Nou ja, u hebt hier wel wat leuke knipsels...’

‘Alleen maar als voorbeeldje, natuurlijk.’

Ze wisten allebei dat Edgar elk fragmentje had bijgevoegd dat ooit van hem was gepubliceerd.

‘Maar legt u de lat niet een beetje erg hoog, meneer Kellogg?’

‘Zoals ik in mijn brief ook schrijf...’

‘Ja, ja, u hebt uw “baan als jurist opgegeven om freelanceverslaggever te worden”. Ik heb het gelezen.’

‘Ik ben opgestapt bij een toonaangevend kantoor op Wall Street waar ik op het punt stond partner te worden,’ zei Edgar. ‘Tot een paar maanden geleden verdiende ik twee ton per jaar, en dat zou nog meer worden. De *Record* betaalt misschien goed, maar zó goed? Voor zover ik het kan bekijken, leg ik de lat niet te hoog, maar kies ik voor een gigantische stap terug in salaris.’

‘Dus ik moet u inhuren omdat u geschift bent?’

Edgar lachte. ‘Of ik heb een leerachterstand, als dat de meest politiek-correcte term van dit moment is.’

Wallasek kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Wat bezielde u in vredesnaam?’

Edgar zweeg even. Hij had zijn uitleg onderweg in de taxi nog gerepeteerd, het taxiritje op zich was al een financiële uitspatting geweest, een gewoonte uit zijn tijd bij Lee & Thole waarmee hij toch echt zou moeten stoppen. Ondanks zijn bestudeerde nonchalance was hij kennelijk toch nerveus: zijn gladde praatje was weg. Er schoten hem alleen maar pompeuze citaten uit literatuurlessen over D.H. Lawrence te binnen, zoals ‘ontluikend verlangen’. Hij hoefde bij deze persproleet net zo min aan te komen met een ontluikend verlangen als hij bij Toby’s baas uit de doeken hoefde te doen dat hij een Falconer wilde worden.

Recentelijk had hij zich inderdaad afgevraagd of hij geschift was. Alweer naar de Papaya King voor de lunch, terwijl hij een halfjaar eerder waarschijnlijk voor rekening van een cliënt in The Cub Room zou hebben gezeten. Als iemand hem had gevraagd of hij op korte termijn naar Syracuse kon komen, zou hij op kosten van de zaak een nieuw overhemd hebben besteld en een koeriersbedrijf hebben gebeld om het op te halen. Als hij tot na halfacht ’s avonds moest blijven (tot één minuut over halfacht, bijvoorbeeld), zou hij zich door een auto met chauffeur naar huis hebben laten brengen. Hoe moest hij Guy Wallasek uitleggen dat zulke privileges misschien een overwerk-

te assistent-advocaat hadden kunnen verlokken, maar dat toen Edgar eindelijk het stadium had bereikt dat hijzelf cliënten te veel kon laten betalen, die gewoonte al haar glorie leek te hebben verloren? Of dat er voor Edgar om onduidelijke redenen een hoger doel in het leven was weggelegd dan bombastische resumés opstellen? Of dat hij zijn ‘verhaal kwijt moest’ terwijl hij zich alleen al met de onbestemdheid van dat ‘verhaal’ op hetzelfde niveau plaatste als al die andere flapdrollen in het land?

‘Het begon me te vervelen,’ probeerde Edgar verslagen.

‘Vindt u het schrijven voor *Amtrak Express* leuker?’

‘Je moet ergens beginnen. En de advocatuur voelde zo, weet ik veel, passief. We zijn niets meer dan parasieten.’

‘Journalisten zijn parasieten,’ antwoordde Wallasek. ‘We gedijen op wat anderen overkomt. Er is meer dan genoeg journaillie dat zijn dagen slijt met het weergeven van datgene waar u net uit bent gestapt: fusies en overnames, het schuiven met macht en geld. Het ergste wat een correspondent kan overkomen, is dat hij gaat denken dat hij deel uitmaakt van die wereld. De broodschrijver die zichzelf ziet als iemand die de touwtjes in handen heeft, wordt slordig en gaat denken dat hij zijn eigen verhaal schrijft. Verslaggever is een nederig beroep, meneer Kellogg. Journalisten,’ zei Wallasek schouderophalend, ‘zijn de notulisten van de geschiedenis.’

‘Ik ben liever notulist van de geschiedenis dan de advocaat van Philip Morris,’ waagde Edgar. ‘Een broodschrijver krijgt nog een naamregel. Achter de schermen is de advocatuur een volstrekt anoniem beroep. Juristen verdienen zoveel omdat hun werk saai en ondanikbaar is. Een voorspelbare toekomst voor de generatie die na de vorige komt. Maar ik hoef geen eervolle vermeldingen meer, meneer Wallasek. Ik wil me onderscheiden van de rest.’

‘U wilt uw naam gedrukt zien staan,’ zei Wallasek op sceptische toon.

‘Ik wil iets gedrukt zien staan wat niet alleen is opgesteld om een of andere hoge pief aan nog meer geld te helpen dan hij kan uitgeven.’ Edgar ging verder met een gretigheid die verrassend nieuw voor hem was. ‘Ik wil de waarheid achterhalen.’